

váhu, že povinný jest nemajetný a že jeho výdělečná schopnost jest omezena pro stáří a churavost.

Čís. 10717.

Den 26. prosince není co do počítání lhůt dnem svátečním. Lhostejno, že se v tento den odpoledne u soudu a na poště neuráduje.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, R I 291/31.)

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání žalovaného. D ů v o d y: Rozsudek soudu první stolice byl doručen zástupci žalované strany dne 11. prosince 1930 a, poněvadž na den 25. prosince připadá svátek Narození Páně, uznaný zákonem ze dne 3. dubna 1925, čís. 65 sb. z. a n., končila čtrnáctidenní lhůta odvolací dnem 26. prosince 1930 (§ 126 c. ř. s.), kdy bylo lze ještě odvolací spis u soudu podati aneb dáti na poštu. Avšak podle podací značky prvního soudu bylo odvolání podáno až dne 27. prosince 1930, a to osobně, jak první soud dodatečně potvrdil, tedy opožděně, jelikož den 26. prosince nebyl dosud zákonem uznán za den sváteční a tudíž jest dnem všedním. Opožděné odvolání musí býti odvolacím soudem odmítnuto podle §§ 471 čís. 2, 473 a 474 druhý odstavec c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel není v právu. Podle § 126 druhý odstavec c. ř. s. pokládá se nejbližší den všední za poslední den lhůty, případně-li konec lhůty na neděli nebo na svátek. Podle § 221 druhý odstavec c. ř. s. bylo vyhrazeno nařízení, by ustanovilo, které dny jest pokládati za svátky ve smyslu tohoto zákona. To se stalo v § 44 jedn. ř., podle něhož byl ovšem 26. prosinec také vždy svátkem. Změna však nastala zákonem ze dne 3. dubna 1926, čís. 65 sb. z. a n., jenž vypočetl v § 1 dny, pro které platí dosavadní předpisy o svátcích a pro které platí předpisy o nedělích, pokud jde o počítání lhůt (§ 4), a jenž zrušil v § 5 veškerá dosavadní ustanovení o dnech svátečních, pokud se nesrovnávají s tímto zákonem. Ježto byl 26. prosinec vynechán, neplatí pro něj ustanovení § 126 druhý odstavec c. ř. s. Za tohoto zákonného stavu jest lhostejno, co uplatňuje stěžovatel, že prý se zákon nezachovává ani u státních úřadů, že ani u soudu ani u poštovního úřadu nemohl toho dne odpoledne podati odvolací spis, a že jest tento den v kalendářích i v diářích označen jako svátek. Bylo jeho věcí, by se zařídil tak, by spis byl podle zákona podán včas.

Čís. 10718.

Při exekuci vnučenou dražbou nemovitosti, stížené zákazem zcizení ve prospěch Státního pozemkového úřadu, lze dražební podmínky upra-

viti v duchu pozemkové reformy odchylně od předpisů exekučního řádu i bez souhlasu dlužníka.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, R I 304/31.)

Soud první stolice schválil dražební podmínky navržené vymáhajícím věřitelem a schválené Státním pozemkovým úřadem pro vnučenou dražbu nemovitostí, jichž dlužník nabyl v pozemkové reformě zkráceným přidělem. Důvody: Státní pozemkový úřad v Praze dal svolení k odprodeji zabraných nemovitostí, nyní zapsaných ve vložkách 371, 374, 377 a 113 a utvořil takto zkráceným řízením přidělovým hospodářskou jednotku. Exekuční dražbou jednotlivých vložek by tento hospodářský celek byl rozdroben, což by odporovalo i účelu sledovanému tímto zkráceným přidělovým řízením i záměrům zákonů o pozemkové reformě. Prodej ve zkráceném přidělovém řízení jest obdobný řádnému řízení přidělovému a platí tudíž o něm ustanovení §§ 23 a násl. a dále § 37 a násl. zákona přidělového. Ustanovení odstavce 8. dražebních podmínek schválených Státním pozemkovým úřadem neodporuje zákonu. Jak shora bylo již uvedeno, provedeno bylo odprodejem zkrácené řízení přidělové. Vztahuje se tedy i na další zcizení vliv Státního pozemkového úřadu, to tím spíše, ano toto svolení ke zcizení bylo podmínkou odprodeje a je v pozemkových knihách poznamenáno (vl. čís. 371, 374 a 377) a mimo to nemovitosti zapsané ve vložce 113 zůstaly v záboru, jak je z pozemkové knihy patrno. Úkolem Státního pozemkového úřadu jest nejen provést přiděl, nýbrž i pečovat o to, by cíl sledovaný zákony o pozemkové reformě nebyl v budoucnosti mařen. K tomu jej opravňuje zejména ustanovení § 23 přiděl. zákona, které dovoluje omezovati přiděl podmínkami, zabezpečujícími cíl, sledovaný při provádění pozemkové reformy. Je tedy lhostejné, zdali zůstaly exekvované nemovitosti v záboru, či zda byly ze záboru propuštěny, neboť Státní pozemkový úřad propuštěné nemovitosti ze záboru vázal podmínkou, že k dalšímu zcizení jest třeba svolení Státního pozemkového úřadu, čímž si vyhradil kontrolu, by cíl sledovaný přidělem (provedený odprodejem, t. j. zkrácenou formou) nebyl mařen. Byl-li podmínkou odprodeje zákaz dalšího zcizení bez svolení Státního pozemkového úřadu, jest také oprávněna podmínka »dělení«, neboť toto dělení jest jen důsledkem zcizení. Nedbáním této podmínky byla by hospodářská jednotka utvořená zkráceným přidělem zrušena a proti ustanovení § 23 přiděl. zákona byl by zmařen účel tohoto přidělu. Jest tedy i tato podmínka v souhlasu se zákonem. Zákazem zcizení zapsaným v pozemkové knize zachoval si tudíž pozemkový úřad v zájmu pozemkové reformy vliv na tyto vložky a nemovitosti ty mohou býti vydraženy jen se schválením Státního pozemkového úřadu za podmínek tímto úřadem schválených. Rekursní soud odepřel schváliti dražební podmínky předložené vymáhajícím věřitelem. Důvody: V této věci jde předem o to, zda při přidělech, obmezených podle § 23 přidělového zákona zákazem zcizení bez schválení Státního pozemkového úřadu, lze schváliti navržené

dražební podmínky i tehdy, když se uchylují od zákonných dražebních podmínek a když účastníci uvedení v § 162 ex. ř., kteří se dostavili k roku ke zjištění dražebních podmínek, s těmito úchyly nesouhlasí, jako na příklad v této věci povinní. Že všeobecně je ke schválení dražebních podmínek uchylujících se od podmínek předepsaných zákonem takového souhlasu třeba a že nedostačuje svolení většiny účastníků, jest uznáno i judikaturou i literaturou. Je proto jen uvážiti, zda z tohoto pravidla nebyla zavedena výjimka zákony o pozemkové reformě, zejména přidělovým zákonem. Výslovného ustanovení o tom v těchto zákonech není a nelze ani z §§ 23 a 27 přidělového zákona nikterak dovoditi, že to zákonodárce zamýšlel. Naopak právě z § 23 vyplývá, že zákonodárce, sleduje agrárně-reformní cíl, nechtěl zbytečně obmezovati všechny nové nabyvatele stejně, nýbrž že přenechal pozemkovému úřadu, by v každém jednotlivém případě zařídil, co uzná za potřebné. Zákony o pozemkové reformě nebyla tedy nikterak všeobecně změněna platná nařízení exekučního řádu, nýbrž těmito zákony bylo jen připuštěno, by v konkrétním případě bylo použití některých ustanovení vyloučeno neb obmezeno. Každý nabyvatel přidělené půdy jest tedy obmezen jen tak, jak při přidělení půdy to určil Státní pozemkový úřad. V případě, o který jde, jsou povinní obmezeni jen potud, že bez svolení Státního pozemkového úřadu nesmí jejich přiděl býti ani dobrovolně ani exekučně prodán a na jiného převeden. Nemůže tedy přidělu nabýti osoba, s kterou by Státní pozemkový úřad nesouhlasil, ani nemůže býti přiděl bez svolení Státního pozemkového úřadu rozdělen a po částech rozprodán, najmě každá vložka odděleně (§ 178 ex. ř.). Nemůže však proti vůli povinného býti prodán veřejnou dražbou jeho přiděl způsobem, odporujícím exekučnímu řádu, který může býti dokonce s to, by připravil dosavadního vlastníka o hyperochu, které by se snad docílilo, kdyby se nemovitost prodávala podle předpisů nařízených pro veřejnou dražbu exekučním řádem. Z toho vyplývá, že přiděl lze prodati na podkladě zákonných dražebních podmínek, anebo na podkladě podmínek, jež se sice odchyľují od podmínek předepsaných zákonem, avšak jsou účastníky schváleny, v obojím případě jen se svolením Státního pozemkového úřadu. Nesouhlasí-li však povinní s dražebními podmínkami, odchyľujícími se od podmínek předepsaných zákonem, je prodej přidělů zahájený na návrh věřitele neproveditelný i tehdy, když Státní pozemkový úřad souhlasí s prodejem podle podmínek odchyľujících se od zákona. V tomto případě nelze tedy prodej na základě podmínek vymáhající věřitelkou předložených vůbec provést a měl proto již první soudce odepřítí podmínkám své schválení.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Kdyby byl správný názor rekursního soudu, že se při vnucené dražbě nemovitostí, na nichž jest poznamenán zákaz zcizení, nesmí dražební podmínky odchyľiti bez dlužníkova souhlasu od předpisu exekučního

řádu, byla by každá taková exekuce spojena s rozmnožením práv dlužníkůvých na úkor buď osoby, pro niž jest zákaz zcizení knihovně poznamenán, nebo dlužníkůvých věřitelů. Bud' by se musil ten, v jehož prospěch vázne zákaz zcizení, vzdáti práva svoliti ke dražbě jen za určitých, jím podle jeho vlastního, zákonem uznaného a knihovně zajištěného zájmu určených podmínek, kteréž právo jest podstatným obsahem zákazu zcizení, nebo by dlužníkovi věřitelé pozbyli možnosti domáhati se zaplacení dražbou nemovitosti. Již tento důsledek svědčí proti rozhodnutí rekursního soudu. Pokus, odůvodniti jej předpisy exekučního řádu, nelze pokládati za zdařený. Podle čl. VI. uvoz. zákona k exekučnímu řádu platí všechny zákonné předpisy, podle nichž určité věci jsou podrobeny obmezením při zcizení a při převodu vlastnictví, i pro exekuční řízení. Tím více platí i v exekučním řízení zákazy zcizení, kotvící v nových, teprve po exekučním řádu vydaných zákonech o pozemkové reformě, a to i podle § 7 zákona záborového, i podle § 23 zákona přidělového, neboť mají za účel, by zabraná nebo již přidělená půda nebyla odcizena účelům při záboru a přidělu zamýšleným. Vlastnictví nemovitostí, zatížených zábozem nebo zákazem zcizení beze svolení Státního pozemkového úřadu, jest vlastnictvím obmezeným a může býti předmětem exekuce jen v rozsahu tohoto obmezení. Kdyby při exekuční dražbě mělo obmezení odpadnouti, byly by nejenom účel a cíl pozemkové reformy zmařeny, nýbrž byli by dlužník, po případě jeho věřitelé také bezdůvodně obohaceni. Ale tak, jako dlužník sám nemohl by zabrané neb zákazem zcizení zatížené nemovitosti prodati z volné ruky jinak, leč za podmínek Státním pozemkovým úřadem určených, nemůže taková nemovitost býti jinak zcizena ani, když byl prodej dlužníkovi exekučně vnucen. Zákonné předpisy exekučního řádu o dražebních podmínkách, o nichž sám rekursní soud usuzuje, že mohou býti po případě za souhlasu všech účastníků změněny, že tedy nejsou předpisy velíci, musí ustoupiti skutečným poměrům a právu státu, přenesenému na Státní pozemkový úřad, na jich upravení v duchu pozemkové reformy. Dlužníci pozbyli jednak tím, že nabyli do dražby daných nemovitostí zkráceným přidělem od Státního pozemkového úřadu s obmezením, že jich nezciží, leč s jeho svolením, tedy za podmínek jím určených, jednak tím, že jim bylo zcizení nemovitostí exekučně vnuceno, práva odporovati podmínkám, pod kterými Státní pozemkový úřad svolil ku dražbě, a nebyli proto vůbec oprávněni stěžovati si do soudního schválení těchto podmínek. Musilo býti proto obnoveny usnesení prvního soudu.

Čís. 10719.

Hmotnému odevzdání není na překážku, že prodaných věcí jest mnoho na počet.

Hromadnou věcí jest souhrn několika jednotlivých věcí, jenž se považuje za věc jedinou, za jeden celek a bývá označován společným jménem, nikoliv však, šlo-li o předměty různého druhu, jež byly v (hotelovém) inventáři podrobně vyjmenovány a jednotlivě označeny.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, Rv I 630/30).